

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Μεγαλοφροσύνη

'Ο οικονομός τού στρατάρχου Μπιρόν, Σαρρώ, προσπαθούσε μιά μέρα νά τόν πείση δι'ήταν ανάγκη γιά λόγους οικονομίας, νά διαώξη μερικούς από τούς υπηρέτας του.

'Ο Μπιρόν, αφού τόν άκουσε προσεχτικά, τού άπήντησε :
— Πολύ καλά... Με έπεισατε δι' μπορώ θαυμάσια νά ζήσω χωρίς τούς περισσότερους από τούς ανθρώπους μου. Αυτό όμως, άραγε, μπορώ νά ζήσουν χωρίς έμένα ;...

Και τού άποτέλεσμα ήταν ότι... δέν έδωξε κανένα !

*** **Τό κόλπο ένός συγγραφέως**

'Ο Λά Μοτ - λκ - Βογέρ είχε εκδόσει κάποτε ένα βιβλίο πού... δέν πουλιώταν δόλου. 'Ο εκδότης του, δυσαρεστημένος απ' αυτό, πήγε και τόν παρεκάλει νά ετοιμάση, τού γρηγορότερο, κανένα άλλο πού κυκλοφοριακό. 'Ο Λά - Μοτ - λκ - Βογέρ όμως, χωρίς νά τή γάση δόλου, τού είπε νά μην άνησχη και δι' θά φροντίζε μέσω τής Άδής, όπου είχαν ίσχυρους προστάτες νά... άπ α γ ο ρ ε ν θ ή τού βιβλίου του, πράγμα πού θά ηθέλει τρομερά τήν κυκλοφορία του.

Και πράγματι έτσι έγινε. Μετά δι' τήν απαγόρευση ή ζήτησης τού βιβλίου ώστε ό εκδότης τού αναγκάσθηκε νά προβή σέ... άνατύποι του !

Λογική... άγρίων

— Σκλήρ ! Έλεγε κάποτε ένας ευρωπαίος σ' έναν άγριο. Μόλις γεόσση ό πατέρας σου, κάθουαι και τόν καταβροχθίζης ; !...

— 'Άμ' έσύ, άγνώμων, άπήντησεν ό άγριος, τόν παραδίδεις στη γη γιά νά τόν καταβροχθίσουν τά σονυλγία ; !...

*** **Δύο νόμοι...**

— Άπό νόμο κυβερνούν τόν κόσμο ! Έλεγε κάποτε ένας διάσημος δικηγόρος : 'Ο νόμος τού Ισχυροτέρου και ό νόμος τού... πονηροτέρου !...

καί συνάδελφοί του. Πολλές μάλιστα φορές όταν γύριζε σιό σπίτι του τήν νύχτα δέν ειρίσκε ούτε μιά γονίτσα γιά νά ξεπλώση και νά κοιμηθί κι' ό ίδιος. Χωρίς παράπονο τότε ό Καμπανέρ έφευγε σιγά-σιγά, πατώντας στις άκρες τών πιδων του και πήγαινε νά κοιμηθί στους πάγκους κανενός σιδηροδρομικού σταθμού !...

Κάποιος τού έκαμε μιά μέρα φιλικά τήν παρατηρησι γιά τήν ύπερβολική του καλωσύνη και τόν συμβούλευσε νά κλειδώνη τήν πόρτα τού διαμερισμάτος του. Και ό Καμπανέρ τού άπαντησε άφελώς και καλοκαιθάως :

— Δέν μπορώ νά τήν κλειδώσω γιατί... γιατί δέν υπάρχει διόλου πόρτα ! Τήν έκαψαν. οί φιλοξενούμενοι μου ένα βράδυ πού εκρώσανα πολύ !

Μια μέρα κάποιος φίλος τού Καμπανέρ τόν σταμάτησε σιό δρόμο και τού ζήτησε νά τού δανείση ένα ναπολεόνι.

— Δέν μπορώ, καμμένε μου, τού είπε ό Καμπανέρ με συμπόνια. 'Ένα ναπολεόνι τού έχω όλο-όλο γιά νά περasso ως τού τέλος τού μηνός. Και ό μήνας έχει δεκαπέντε άκόμη.

'Ο φίλος του τότε άπομακρύνθηκε χωρίς νά έπιμεινι. Δέν είχε όμως κάνει δεκαπέντε βήματα όταν άκουσε τον Καμπανέρ νά τρέχη από πίσω του και νά τόν φωνάζη :

— Νά ! πάρε τού ναπολεόνι πού σου χρειάζεται ! Δέν θέλω νά είμαι έγωίστης. Έγώ θμ περasso όπως-όπως ως τού τέλος τού μηνός !

Και τού έδωσε τού ναπολεόνι.

'Όταν έπολιορκείτο τού Παρίσι από τούς Γερμανούς σιό 1870, ό Καμπανέρ πού σάν καλλιτέχνης ζούσε σ' ένα κόσμο φανταστικό, ρώτησε μιά μέρα κάποιον φίλο του :

— Δέν μου λές σέ παρακαλώ, έξακολουθοίμε νά είμαστε πολιορκημένοι :

— Βεβιούτατα ! 'Από τού φεγγάρι έπεσε και δέν τού ξέρεις ;

— Και... δέν μου λές, οί Γερμανοί έξακολουθούν νά είνε οί πολιορκηταί μας ;

— Βεβιούτατα, τού είπε πάλιν ό άλλος. Ποιός ηθέλες νά είνε ;

— Έξω κι' εγώ ; 'Από τότε πού έχω νά ρωτήσω γι' αυτό τού ζήτημα μπορεί νά είχαν φύγει οί Γερμανοί και νά μάς ήρθαν τίποτε άλλοι !... άποκρίθηκε μ' άλόγηση ό Καμπανέρ...

Αυτού είνε οί μπόμε. Φτωχοί ποιηταί, με καρδιά μικρού παιδιού... Πεινιά τού ουρανού τά οποια... ούτε σπείρουσι ούτε θερίζουσι άλλ' ό πατήρ ό ουράνιος τρέφει αυτά !...
• Ο Μπόεμ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ύλης και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. 'Επίσης ζητούνται σώματα ή τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικών και βιβλία. Είδοποιήσατε ή γράψατε στά γραφεία μας, **Λέκα 7.**

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τού **ΣΤΕΚΚΕΤΙ**

*Ήτανε σάν τή σημερινή μιά νύχτα κι' άγριαμένα
'Ο άνεμος στήν πόρτα μου έβροχούσε,
'Αργά, άργά σάν κλάματα πνιγμένα,
'Η ώρα τού μεσονυχτιού από μαζουά χτυπούσε.
'Από τίς ρονιές σάν ρέμμα περισσή
'Εβόιζε κι' έπεφτε ή βροχή... άχ κι' έφευγες έσύ.
Γιά πάντα έφευγες ; κι' εγώ πεσμένος σιό κρεβάτι
Τό στρώμα με τά δόντια μου τραβούσα
Με πρόσωπο συσφύτο, με κλειστό μάτι
Τά στήθη μου έπιγνε ό λυγμός βαρείαι και δέν θρηνούσα
'Αχ ! Μ' άπονιά μ' άρνήθηκες πολλή
Κ' έφυγες και δέν μοιδώκες χαιρετισμού φιλί.
Δέν σέ ξαναείδα πειά ποτέ άπ' τή νύχτα εινεινι,
Και τίποτε δέν έμαθα γιά σένα
'Επεσες ίσως μέσ' τήν καταιοχύνι
Και καρτερείς στήν πόρτα σου ποιός θάλλθι πληρωμένα
Τά κάλλη σου γιά λίγο νά χαρή...
'Ισως τόν κόμον άφηνες και τώρα είσαι νεκρή
'Ισως κι' αυτός ό λογισμός περσσότερο μ' πνίγει.
Τά περασμένα πειά δέν τά θυμάσαι
Σε χαρές θείες ή καρδιά σου άνοιγει,
Σε γάμου κλινή μ' όνειρα χρουά κι' άγνά κοιμάσαι
Και σιόφτες και φιαές ευτυχισμένα
Παιδιά πού άπ' τήν άγάπη μας δέν είνε γεννημένα.

'Ελπίδες είχα σιόν καιρό πού κάθε πόνο
[γιναινε,
Πού όλες μπορεί τίς πίκρες μας νά σβύρη.
'Αχ ! Έλεγα πός ησουν πεθαιμένα
Γιατι καθενας τούς νεκρούς μπορεί νά λη-
[σμονηση
Και είπα στήν καρδιά μου τή φτωχή
Και είπα "'Ας τήν ξεχάσωμε,, σιή δόλια
[μου ψυχή.

Τού κάου ! Μέσα στήν καρδιά λαβοματιά με
[σφάζει,
Με σφάζει και δέν έχει γιατροεμο.
Σιόν πόνο μου και σιό βαρύ μαράτι
'Όλο τόν κόσμο μάζομαι, τόν ήλιο βλαστημά
Και τή ζωή, όλο καιμούς γεμάτη
Γιατι δέν έχω άλλη καιριά έπίδα, είσαι
[φρευγαή.

Φευγάτη γαι, γιά πάντοτε ! 'Αλλ' άν ποτέ βοίζη
Βροχή σάν τού ποτάμ' άπ' τίς ρονιές,
Κι' άνεμος μεσάνυχτα μοναχική
'Από μαζουά σάν ν' άντιχούν άπελεισιάζ
[φονές,

'Ο Γαίολος ποιητής Λορέτζος Στεκκέτι.

Σηκώνομαι άπ' τού φομο προσεφάλι
Κι' άκούω τής νύχτας τή βοή και τήν άνεμοζάλη.
Και βλέπω μισοξύπνητος σάν όνειρο μπροστά μου
Θολά, θολά τα ζάτιασρα σου κάλλη
Γιά μιά στιγμή σωμαίνε στήν καρδιά μου
'Ακίνητος ό σάρακας πού τρώγει άγάλι άγάλι
'Όλη μου τή ζωή τήν περσμαινι
'Όπου θαρρείς ότι κι' αυτός άκόμη σέ προσμένα.
Μπορεί ό νοός νά λημονσνί ψυχρός τά περσσιμένα
Μά τού ζοριά ποτέ δέν τά ξεχνά,
Πόσα ζεστά φιλιά μούχεις δοσμένα,
Πόσα κρυφά τού ερωτος σου μάθανια συχνά.
Νυχτιές όπου δέν είδα πού γλυκιές
Και τόσες όμορφάδες σου και χάρες μυστικές.
Μά εσύθς από τού βύθος μου ξυπνώ τού μήν, αλήθεια,
Συληρη και μαύρη αλήθεια βλέπω μόνι,
Σάν φρενιασμένος με γυμνά τά στήθεια,
Μέσα σιό σιότι τής νυκτός τά χέρια μου σιζώνω
Και πέφτω με σπασμούς σιό έριο στρώμα
Και μούροχονται τά κλάμματα και πνίγονται σιό στόμα.
Όυσε νά κλάψω δέν μπορώ. 'Ω πλάστη, άνάθεμά σε
'Εάν δέν είσαι, όπως κι' ό έρωσ, μύθος.
Καταρσμένος νάσαι
'Όπου τού δάκρυ μούκλεισες σάν πέτρα μες σιό σιήθος
Κι' άφου μ' έχεις χωρίσει άπ' τού πλευρό της
Μ' άρνείσαι και τού δάκρυ μου και τού χαμόγελά της.
'Αχ ! 'Αν ό Χάρος μ' άφηνε νά χύσω δάκρυ ένα
Και μιά στιγμή νά σ' άπολαύσω μόνι,
'Ας πέφταν ή κατάρας μου σ' έμένα
'Αν τρομερής άπελεισιάζ δέν άντιχούσαν τόνοι
Σιό σπιτι μου και κλάμματα και θρηνοι
Γιά κείνον πού μονάχος του σιοιτώθηκε και σβύνει.

Μετάρφ. 'Αντώνιος Σ. Μάτσας